

ความคาดหวังและการรับรู้ต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นหมวดศึกษาทั่วไป ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

Expectations and Perceptions toward Learning Japanese in General Education Courses among Students of Thai-Nichi Institute of Technology

ศรุต บุณศรี

คณะบริหารธุรกิจ สาขาวิชาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น
สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น
กรุงเทพมหานคร

*Corresponding author sarut@tni.ac.th

รังสรรค์ เลิศในสัตย์

คณะบริหารธุรกิจ สาขาวิชาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น
สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น
กรุงเทพมหานคร
rungsun@tni.ac.th

บทคัดย่อ — การศึกษาที่มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบประชากรศาสตร์ที่ส่งผลต่อความคาดหวังของนักศึกษาที่มีต่อหลักสูตรภาษาญี่ปุ่น JPN 2) เพื่อเปรียบเทียบประชากรศาสตร์ที่ส่งผลต่อการรับรู้ของนักศึกษาที่มีต่อหลักสูตรภาษาญี่ปุ่น JPN 3) เพื่อเปรียบเทียบความคาดหวังและการรับรู้ของนักศึกษาที่มีต่อหลักสูตรภาษาญี่ปุ่น JPN กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1-3 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา JPN-101 ถึง JPN-301 จำนวน 339 คน เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถาม และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละ การทดสอบค่าที การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และการทดสอบแบบกลุ่มตัวอย่างที่สัมพันธ์กัน

ผลการศึกษาพบว่า เหตุผลในการศึกษาต่อและประสบการณ์ในการเรียนภาษาญี่ปุ่นส่งผลต่อทั้งความคาดหวังและการรับรู้แตกต่างกัน โดยนักศึกษาที่มีแรงจูงใจภายในหรือมีพื้นฐานภาษาญี่ปุ่นมาก่อนมีระดับความคาดหวังและการรับรู้สูงกว่า นอกจากนี้ ความคาดหวังและการรับรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในทั้ง 5 ด้าน โดยความคาดหวังมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าการรับรู้ สะท้อนถึงช่องว่างระหว่างความคาดหวังกับประสบการณ์จริง

คำสำคัญ — ความคาดหวัง, การรับรู้, ภาษาญี่ปุ่น

ABSTRACT — This study aims to: 1) compare demographic factors affecting students' expectations toward the Japanese language courses (JPN), 2) compare demographic factors affecting students' perceptions toward the Japanese language courses (JPN), and 3) compare students' expectations and perceptions toward the Japanese language courses (JPN). The sample consisted of 339 first-to third-year students enrolled in JPN-101 to JPN-301. Data were collected using a questionnaire and analyzed using mean, standard deviation, percentage, independent sample t-test, one-way ANOVA, and paired sample t-test.

The results revealed that reasons for studying and prior experience in learning Japanese significantly influenced both expectations and perceptions. Students with intrinsic motivation or prior Japanese language experience demonstrated higher levels of

expectations and perceptions than those without. In addition, there was a statistically significant difference between expectations and perceptions across all five dimensions, with expectations consistently higher than perceptions. This finding reflects a gap between students' expectations and their actual learning experiences.

Keywords — Expectations, Perceptions, Japanese Language

1. บทนำ

ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมาประเทศไทยเป็นจุดหมายหลักของการลงทุนของญี่ปุ่นมาโดยตลอด โดยญี่ปุ่นมีการลงทุนโดยตรงสุทธิ (FDI) ในไทยถึงร้อยละ 22 ของการลงทุนของญี่ปุ่นในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เป็นอันดับ 2 รองจากสิงคโปร์ ซึ่งคิดเป็นสัดส่วนการลงทุนกว่าร้อยละ 36 ของการลงทุนจากต่างประเทศทั้งหมดของไทย โดยญี่ปุ่นเริ่มเข้ามาลงทุนในไทยในช่วงปี 1960 ซึ่งถือเป็นประเทศแรกๆ ที่เข้ามาลงทุนในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ แต่ปัจจุบัน ภายใต้บริบทที่ไทยเริ่มสูญเสียความสามารถในการแข่งขันด้านการดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศโดยเฉพาะผู้ลงทุนหลักในไทยอย่างญี่ปุ่น จากข้อจำกัดเรื่องค่าจ้างที่อยู่ในระดับสูงกว่าประเทศอื่นๆ ในภูมิภาคโดยเปรียบเทียบ และแนวโน้มการเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุที่กระทบต่อการจ้างแรงงาน อีกทั้งทักษะแรงงานที่ไม่สอดคล้องกับความต้องการ ทำให้ไทยอาจไม่สามารถดึงดูดเม็ดเงินลงทุนโดยใช้ความได้เปรียบด้านต้นทุนแรงงานได้เหมือนในอดีต ดังนั้น เพื่อให้ไทยสามารถดึงดูดการลงทุนจากต่างชาติได้โดยเฉพาะการลงทุนในอุตสาหกรรมใหม่ การยกระดับทักษะแรงงานและเพิ่มจำนวนแรงงานที่มีทักษะสูงขึ้นจึงเป็นสิ่งที่จำเป็น อาทิ

1. พัฒนาทักษะแรงงานให้รองรับเทคโนโลยีและอุตสาหกรรมใหม่ๆ ที่มีมูลค่าสูง เพื่อเพิ่มผลิตภาพและผลตอบแทนของแรงงาน ผ่านการร่วมมือของทั้งรัฐบาลและเอกชนในการอบรมบุคลากรผ่านระบบการศึกษา ให้มีทักษะสูงเป็นที่ต้องการของตลาด
2. ดึงดูดแรงงานต่างชาติที่มีทักษะสูง เพื่อดึงดูดการลงทุนในอุตสาหกรรมใหม่ในขณะที่ไทยยังไม่สามารถผลิตแรงงานที่มีความ

เชี่ยวชาญได้ทัน อีกทั้งยังสามารถถ่ายทอดความรู้ในอุตสาหกรรมดังกล่าวแก่แรงงานไทยได้ โดยไทยควรลดข้อจำกัดในการดึงดูดแรงงานต่างชาติที่ยังมีอยู่ในปัจจุบัน เช่น อนุญาตให้การสอบใบประกอบวิชาชีพบางวิชาชีพไม่ต้องสอบเป็นภาษาไทย และเพิ่มสัดส่วนลูกจ้างต่างชาติในบริษัทให้สูงขึ้น เป็นต้น แม้ว่าในปัจจุบันไทยยังคงเป็นฐานการผลิตที่สำคัญในภูมิภาคจากห่วงโซ่อุปทานเดิมที่แข็งแกร่ง แต่สัดส่วนเงินลงทุนจากต่างประเทศที่ลดลงก็สะท้อนถึงการเปลี่ยนแปลงของโลกและความท้าทายที่ไทยต้องเผชิญในอนาคต เพื่อให้ไทยถูกทิ้งไว้ในโลกเก่า การปรับตัวที่รวดเร็วและการดึงดูดอุตสาหกรรมแห่งอนาคตผ่านการลงทุนในทุนมนุษย์จะเป็นกุญแจสำคัญของไทยในการสร้างความมั่นคงและยั่งยืนทางเศรษฐกิจในระยะยาว จากการสำรวจสถาบันการศึกษาภาษาญี่ปุ่นในต่างประเทศ ทุกๆ 3 ปี เพื่อตรวจสอบสถานการณ์ของสถาบันการศึกษาภาษาญี่ปุ่นในต่างประเทศ สำหรับปี ค.ศ. 2021 ได้มีการเผยแพร่ผลสำรวจของจำนวนสถาบันการศึกษาครูผู้สอน และผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นแล้ว โดยในภาพรวมจะพบว่า ทุกหัวข้อที่ทำการสำรวจนั้น การศึกษาภาษาญี่ปุ่นในโรงเรียนยังมีจำนวนใกล้เคียงกับการสำรวจเมื่อปี 2018 แต่การศึกษานอกโรงเรียนมีจำนวนลดลงหลังจากการระบาดของโรคโควิด-19 ประเทศไทยยังคงครองตำแหน่งอันดับที่ 5 ของโลกในด้านจำนวนผู้เรียน การจัดการเรียนการสอนรายวิชาด้านฟัง-พูด (สนทนา) ภาษาญี่ปุ่น ผู้เรียนไม่ได้ยึดติดว่าผู้สอนต้องเป็นเจ้าของภาษา หากแต่ภาษาที่ใช้บรรยายและรูปแบบการจัดการเรียนการสอนสำคัญกว่า สอดคล้องกับมุมมองของผู้สอนชาวต่างชาติซึ่งมีประสบการณ์สอนภาษาญี่ปุ่นในประเทศญี่ปุ่นที่ว่า“การเป็นครูสอนภาษาไม่ได้ขึ้นอยู่กับสัญชาติหรือภาษาแม่แต่ผู้เรียนจะประเมินผู้สอนจากวิธีการสอน และการเป็นครูเจ้าของภาษาที่ไม่ใช่ข้อได้เปรียบเสมอไป” สิ่งสำคัญของการเป็นครูสอนภาษาควรอยู่ที่การใช้ประโยชน์จากลักษณะเฉพาะของตนเอง เลือกแนวทางการสอนที่เหมาะสมเพื่อสร้างชั้นเรียนที่มีคุณภาพ มากกว่าการตัดสินจากความเป็นเจ้าของภาษา (ยุพกา พุกขิมา. 2566)

เหตุผลในการเลือกเข้าศึกษาต่อของนิสิตที่แตกต่างกัน ส่งผลให้ระดับความคาดหวังต่อการจัดการเรียนการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทั้งนี้เนื่องจากเหตุผลในการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อสะท้อนถึงแรงจูงใจ เป้าหมายส่วนบุคคล และทัศนคติที่นิสิตมีต่อสาขาวิชาและสถาบันการศึกษา ผู้ที่เลือกศึกษาต่อด้วยความสนใจส่วนตัวหรือมีเป้าหมายชัดเจนด้านอาชีพ มักมีความคาดหวังต่อคุณภาพหลักสูตรผู้สอน และผลลัพธ์ทางการเรียนในระดับสูง ในขณะที่ผู้ที่เลือกศึกษาต่อด้วยเหตุผลด้านโอกาสทางสังคมหรือปัจจัยภายนอก อาจมีกรอบความคาดหวังที่แตกต่างกันออกไป พรรณพณัช จันทา, สมเกียรติ ไทยปริษา, กิตติพจน์ เพิ่มพูล และศุภชัย เหมือนโพธิ์ (2562)

Parasuraman, Zeithaml & Berry (1990) ได้ระบุถึงปัจจัยหลักที่มีผลต่อความคาดหวังของผู้บริการแบ่งออกเป็น 5 ประการ ได้แก่ 1. การได้รับการบอกเล่า คำแนะนำจากบุคคลอื่น 2. ความต้องการของแต่ละบุคคล 3. ประสบการณ์ในอดีต 4. ข่าวสารจากสื่อและจากผู้อื่น 5. ราคา ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากบุคคลแต่ละบุคคลย่อมมีความรู้สึก นึกคิด หรือทัศนคติในด้านต่าง ๆ ทั้ง 5 ด้าน และจากการศึกษาความคาดหวังและการรับรู้ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะวิศวกรรมศาสตร์ที่มีต่อการจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัย

เทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีพบว่า นักศึกษาเรียนสาขาวิชาแตกต่างกันมีความคาดหวังและการรับรู้แตกต่างกัน (อรดา เกรียงสินยศ. 2565)

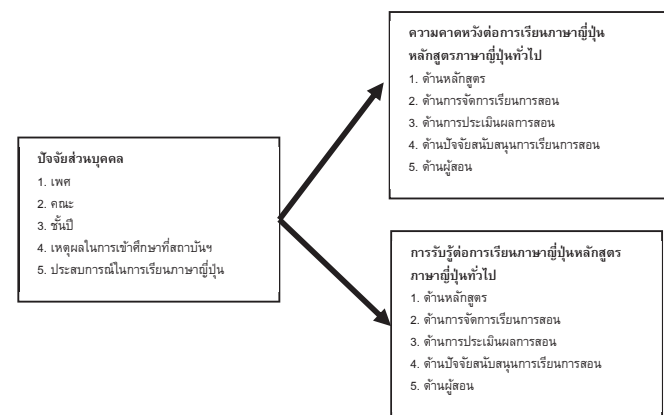
II. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1) เพื่อเปรียบเทียบประชากรศาสตร์ที่ส่งผลต่อความคาดหวังของนักศึกษาที่มีต่อหลักสูตรภาษาญี่ปุ่นรายวิชา JPN
- 2) เพื่อเปรียบเทียบประชากรศาสตร์ที่ส่งผลต่อการรับรู้ของนักศึกษาที่มีต่อหลักสูตรภาษาญี่ปุ่นรายวิชา JPN
- 3) เพื่อเปรียบเทียบความคาดหวังและการรับรู้ของนักศึกษาที่มีต่อหลักสูตรภาษาญี่ปุ่นรายวิชา JPN

III. สมมติฐานการวิจัย

- III.I. 1 : ประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกันส่งผลต่อความคาดหวังต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นที่แตกต่างกัน
- III.II. 2 : ประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกันส่งผลต่อการรับรู้ต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นที่แตกต่างกัน
- III.III. 3 : ความคาดหวังและการรับรู้ของนักศึกษาที่มีต่อหลักสูตรภาษาญี่ปุ่น JPN แตกต่างกัน

IV. กรอบแนวคิดงานวิจัย

รูปที่ 1 : กรอบแนวคิดในการวิจัย

V. การทบทวนวรรณกรรม

Vroom (1964) ได้กล่าวว่า ความคาดหวัง (Expectancy) หมายถึง การรับรู้หรือความเชื่อของบุคคลว่า หากตนใช้ความพยายามในการปฏิบัติงานหรือกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งในระดับที่เหมาะสม จะสามารถนำไปสู่ผลการปฏิบัติงานที่ดี และผลการปฏิบัติงานนั้นจะนำไปสู่รางวัลหรือผลตอบแทนที่มีคุณค่าและสอดคล้องกับเป้าหมายส่วนบุคคลของตน โดย Vroom อธิบายว่า ความคาดหวังเกิดจากการรับรู้ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบสำคัญ 3 ประการ ได้แก่ 1) ความสัมพันธ์ระหว่างความพยายามกับผลการปฏิบัติงาน 2) ความสัมพันธ์ระหว่างผลการปฏิบัติงานกับรางวัล และ 3) ความสัมพันธ์ระหว่างรางวัลกับเป้าหมายส่วนบุคคล หากบุคคลเชื่อว่าความพยายามของตนสามารถนำไปสู่ผลลัพธ์ที่ดี และผลลัพธ์นั้นมีคุณค่าต่อเป้าหมาย

ส่วนตน บุคคลย่อมมีแรงจูงใจสูงขึ้น แต่หากรับรู้ถึงความพยายามไม่ก่อให้เกิดผล หรือรางวัลไม่ตอบสนองความต้องการ แรงจูงใจก็จะลดลง นอกจากนี้ Rotter (1966) ได้อธิบายว่า ทฤษฎีความคาดหวังเป็นแนวคิดที่อธิบายพฤติกรรมมนุษย์บนพื้นฐานของการเรียนรู้ทางสังคม โดยบุคคลจะเลือกแสดงพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่ง ขึ้นอยู่กับความคาดหวังที่มีต่อผลลัพธ์ของพฤติกรรมนั้น และคุณค่าที่ต่อผลลัพธ์ดังกล่าว หากบุคคลเชื่อว่าการกระทำนั้นจะนำไปสู่ผลลัพธ์ที่ต้องการ และผลลัพธ์นั้นมีคุณค่า โอกาสในการเลือกแสดงพฤติกรรมก็จะสูงขึ้น สตรีย์ กาญจนวงศ์ (2549) ได้นำเสนอเพิ่มเติมว่า ความคาดหวังสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ ความคาดหวังเฉพาะ ซึ่งเกิดจากประสบการณ์เฉพาะในอดีต และความคาดหวังทั่วไป ซึ่งสะสมจากประสบการณ์หลายสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกัน ทำให้บุคคลสามารถใช้ประสบการณ์เดิมมาเป็นพื้นฐานในการคาดการณ์พฤติกรรมหรือผลลัพธ์ในสถานการณ์ใหม่ได้

เจตต์ ดวงสงค์ (2553) กล่าวว่า ความคาดหวังเป็นการตั้งความปรารถนาเกี่ยวกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ซึ่งมีบทบาทเป็นแรงผลักดันต่อพฤติกรรมของบุคคล โดยหากผลลัพธ์ที่ได้รับสอดคล้องหรือใกล้เคียงกับสิ่งที่คาดหวังไว้ ก็จะทำให้บุคคลเกิดแรงจูงใจมากขึ้น แต่หากผลลัพธ์แตกต่างจากที่คาดหวังมาก ก็อาจทำให้เกิดความผิดหวังและคับข้องใจได้ ส่วนอรดา เกรียงสินยศ (2566) ได้ให้ความหมายของความคาดหวังต่อการจัดการศึกษาว่าเป็นความต้องการหรือความปรารถนาของนักศึกษา ก่อนเข้าศึกษาในระดับปริญญาตรี ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ทฤษฎีความคาดหวังเป็นกรอบแนวคิดที่ใช้อธิบายแรงจูงใจและพฤติกรรมของบุคคล โดยบุคคลจะเลือกกระทำสิ่งต่าง ๆ ภายใต้ความเชื่อว่าการกระทำนั้นจะนำไปสู่ผลลัพธ์ที่พึงประสงค์และมีคุณค่าต่อตนเอง ซึ่งแนวคิดนี้สามารถนำมาใช้อธิบายความคาดหวังของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นในรายวิชา JPN ได้อย่างเหมาะสม

ภาวิณี สุจริตสาธิต (2562) ได้อธิบายว่า การรับรู้เป็นกระบวนการสำคัญที่เกิดขึ้นก่อนการเรียนรู้ เนื่องจากบุคคลจะต้องรับรู้สิ่งเร้าหรือข้อมูลที่เข้ามาก่อน จึงจะสามารถตีความ ทำความเข้าใจ และเรียนรู้สิ่งนั้นได้ การรับรู้ของบุคคลขึ้นอยู่กับลักษณะของผู้รับรู้และสิ่งเร้าที่มากระทบ อีกทั้งยังมีบทบาทสำคัญต่อการสร้างความคิดรวบยอด ทักษะ และการตัดสินใจของบุคคลด้วย โดยกระบวนการรับรู้สามารถอธิบายได้ 3 ขั้นตอน ได้แก่ การรับสัมผัส การแปลความหมาย และการเกิดอารมณ์หรือความรู้สึก ทั้งนี้ การรับรู้เกิดผ่านประสาทสัมผัสทั้ง 5 คือ ตา หู จมูก ลิ้น และผิวหนัง ซึ่งการมองเห็นถือเป็นช่องทางที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้มากที่สุด

ภาวิณี สุจริตสาธิต (2562) กล่าวถึงหลักการจัดระบบการรับรู้ของมนุษย์ว่า บุคคลมีได้เพียงรับรู้สิ่งที่ปรากฏตรงหน้าเท่านั้น แต่ยังมี การจัดหมวดหมู่และสร้างความหมายจากสิ่งเร้าต่าง ๆ ตามหลักแห่งความคล้ายคลึง หลักแห่งความใกล้ชิด และหลักแห่งความสมบูรณ์ ซึ่งช่วยให้บุคคลสามารถทำความเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างเป็นระบบ ฉันทพร เสมอใจ (2550) ได้อธิบายเพิ่มเติมว่า การรับรู้คือกระบวนการที่บุคคลนำสิ่งเร้าจากประสาทสัมผัสและความรู้สึกทางจิตใจ มาสร้างเป็นภาพหรือความหมาย แล้วจึงตีความโดยอาศัยประสบการณ์หรือความทรงจำเดิม ทำให้การรับรู้ของแต่ละบุคคลแตกต่างกันออกไปตามพื้นฐานความคิด อารมณ์ และสภาพแวดล้อม Bernstein (1999) กล่าวว่า การ

รับรู้เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นต่อจากการได้รับสิ่งเร้า ซึ่งกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกและถูกนำไปตีความโดยอาศัยประสบการณ์ ความรู้ และความเข้าใจของบุคคล ขณะที่ Schiffman และ Kanuk (2014) ให้ความหมายของการรับรู้ว่าเป็นกระบวนการทางสมองที่บุคคลทำการคัดเลือก จัดระบบ และตีความสิ่งเร้าที่ได้รับ เพื่อสร้างความเข้าใจต่อโลกภายนอกให้มีความหมายและสอดคล้องกัน ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การรับรู้เป็นกระบวนการที่บุคคลนำสิ่งเร้าจากประสาทสัมผัสและประสบการณ์เดิมมาตีความหมายเพื่อสร้างความเข้าใจต่อสิ่งต่าง ๆ ซึ่งไม่เพียงเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้เท่านั้น แต่ยังส่งผลต่อการตัดสินใจ พฤติกรรม และทัศนคติของบุคคลอีกด้วย ยุพกา พุกฤษมา (2568) พบว่า ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นที่ไม่ได้เรียนเป็นวิชาเอกมีความคาดหวังต่อการจัดการเรียนการสอนในระดับสูง และต้องการกิจกรรมที่เน้นการฝึกปฏิบัติจริง เช่น การสนทนา การใช้ไวยากรณ์ และกิจกรรมที่สนุกสนาน อีกทั้งยังพบว่า ความสนใจในตัวภาษาและการเรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นปัจจัยสำคัญที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าพื้นฐานและแรงจูงใจของผู้เรียนมีผลต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นโดยตรง กรรณก หาดมนตร และคณะ (2568) พบว่า ผู้ปกครองมีความคาดหวังต่อหลักสูตรในระดับมาก ขณะที่นิสิตปัจจุบันมีความพึงพอใจต่อการจัดการหลักสูตรอยู่ในระดับมากเช่นกัน แต่ยังมีบางด้านที่มีระดับปานกลาง แสดงให้เห็นว่าความคาดหวังของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอาจสูงกว่าการรับรู้จริงหรือประสบการณ์ที่ได้รับ เช่นเดียวกับ พิมพ์ปวีณ์ สุวรรณโณ และพิชญ์สินี ไสยสิทธิ์ (2567) ที่พบว่า ความพึงพอใจของนักศึกษามีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลลัพธ์การเรียนรู้ กล่าวคือ เมื่อผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนมากขึ้น ผลลัพธ์การเรียนรู้ก็มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นตามไปด้วย ส่วนปานเสก อารุทธสุข (2567) พบว่า ผู้เรียนมีความต้องการและความคาดหวังต่อรายวิชาภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับมากที่สุด โดยเฉพาะในด้านการนำภาษาไปใช้ได้จริง และยังพบว่า อาชีพที่คาดหวังหลังสำเร็จการศึกษามีอิทธิพลต่อระดับความคาดหวังในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อรดา เกรียงสินยศ (2566) พบว่า นักศึกษามีความคาดหวังต่อการจัดการศึกษาอยู่ในระดับมากที่สุด ขณะที่การรับรู้จริงอยู่ในระดับมาก ซึ่งสะท้อนว่าความคาดหวังสูงกว่าการรับรู้ และยังพบว่าปัจจัยส่วนบุคคลบางประการ เช่น เพศ สาขาวิชา มหาวิทยาลัย และแหล่งข้อมูลก่อนเข้าศึกษา ส่งผลต่อความคาดหวังและการรับรู้แตกต่างกัน อีกทั้งความคาดหวังยังมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการรับรู้โดยรวมในระดับปานกลาง Tomlinson, Simpson และ Killingback (2023) พบว่า นักศึกษาที่เริ่มเข้าสู่มหาวิทยาลัยมีความคาดหวังต่อการเรียนและการสอนในหลายด้าน เช่น การเรียนรู้ด้วยตนเอง รูปแบบการสอน และการเข้าถึงผู้สอน อย่างไรก็ตาม ความคาดหวังบางประการอาจไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง จึงควรมีการสื่อสารหรือการจัดกิจกรรมเตรียมความพร้อมเพื่อช่วยปรับความคาดหวังของผู้เรียนให้เหมาะสมกับบริบทการศึกษา

VI. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ใช้วิธีวิจัยเชิงสำรวจ (Survey) การดำเนินการวิจัยดังนี้
VI.I การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนภาษาญี่ปุ่นหมวดศึกษาทั่วไปในรายวิชา JPN-101 ถึง JPN-301 ของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น จำนวน 1,560 คน

VI.II การสร้างเครื่องมือและการทดสอบคุณภาพ

VI.II.I เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งพัฒนาจากแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่

VI.II.I.I ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม เช่น เพศ คณะ สาขาวิชา ชั้นปี เหตุผลในการเรียน และประสบการณ์ภาษาญี่ปุ่น ลักษณะเป็นคำถามปลายปิดแบบเลือกตอบ

VI.II.I.II แบบสอบถามเกี่ยวกับความคาดหวังและการรับรู้ต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นรายวิชา JPN จำนวน 25 ข้อ ครอบคลุม 5 ด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการประเมินผล ด้านปัจจัยสนับสนุน และด้านผู้สอน โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Likert Scale)

VI.II.II.II การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญ และทดสอบความเชื่อมั่นกับกลุ่มทดลองจำนวน 30 คน โดยได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) อยู่ระหว่าง 0.811–0.921 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 0.70 แสดงว่าเครื่องมือมีความน่าเชื่อถือสามารถนำไปใช้ได้

VI.III การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยจัดทำแบบสอบถามในรูปแบบออนไลน์ผ่าน Google Form และเผยแพร่ลิงก์ให้กลุ่มตัวอย่างผ่านช่องทางต่าง ๆ เช่น Google Classroom และอีเมล ระหว่างช่วงเวลาที่กำหนด จากนั้นทำการตรวจสอบความครบถ้วนของข้อมูล และคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่สมบูรณ์เพื่อนำไปวิเคราะห์ โดยมีแบบสอบถามที่ใช้ได้จริงจำนวน 339 ชุด

VI.III สถิติที่ใช้ในการวิจัย

สถิติในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวและการทดสอบแบบจับคู่

VII. ผลการวิจัย

VII.I ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามในการศึกษานี้ จำนวน 339 คน พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 199 คน คิดเป็นร้อยละ 58.70 รองลงมาเป็นเพศหญิง จำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 34.51 และเพศ LGBTQ+ จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 6.78 ด้านคณะ พบว่า ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ จำนวน 187 คน คิดเป็นร้อยละ 55.16 รองลงมาเป็นคณะวิศวกรรมศาสตร์ จำนวน 95 คน คิดเป็นร้อยละ 28.02 และคณะบริหารธุรกิจ จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 14.45 ด้านสาขาวิชา พบว่าส่วนใหญ่เป็นสาขาเทคโนโลยีมีัลติมีเดีย จำนวน 111 คน คิดเป็นร้อยละ 32.74 รองลงมาเป็นสาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 15.34 และวิศวกรรมคอมพิวเตอร์และปัญญาประดิษฐ์ จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 14.75 ด้านชั้นปี พบว่าส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 174 คน คิดเป็นร้อยละ 51.33 รองลงมาเป็นชั้นปีที่ 2 จำนวน 127 คน คิดเป็นร้อยละ

37.46 ด้านรายวิชา พบว่าส่วนใหญ่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา JPN-102 จำนวน 177 คน คิดเป็นร้อยละ 52.21 รองลงมาเป็น JPN-202 จำนวน 128 คน คิดเป็นร้อยละ 37.76 ด้านเหตุผลในการเลือกเข้าศึกษา พบว่าส่วนใหญ่สนใจภาษาญี่ปุ่น จำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 35.40 รองลงมาเป็นสนใจในหลักสูตร จำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 30.68 ด้านประสบการณ์ พบว่าส่วนใหญ่ไม่เคยเรียนภาษาญี่ปุ่นมาก่อน จำนวน 189 คน คิดเป็นร้อยละ 55.75 และเหตุผลในการชอบภาษาญี่ปุ่นส่วนมากคือ ชอบนิเมะหรือการ์ตูนญี่ปุ่น คิดเป็นร้อยละ 81.42

VII.II ผลการวิเคราะห์ระดับความคาดหวังและการรับรู้

ผลการวิเคราะห์ระดับความคาดหวังต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่น พบว่าโดยรวมอยู่ในระดับสูงมาก มีค่าเฉลี่ย 4.262 โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านผู้สอน (= 4.467) รองลงมา ได้แก่ ด้านการประเมินผลการสอน (= 4.257) ด้านปัจจัยสนับสนุนการเรียนการสอน (= 4.230) ด้านการจัดการเรียนการสอน (= 4.222) และด้านหลักสูตร (= 4.060) ตามลำดับ ส่วนผลการวิเคราะห์ระดับการรับรู้ พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ย 4.124 โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านผู้สอน (= 4.365) รองลงมา ได้แก่ ด้านการประเมินผลการสอน (= 4.157) ด้านปัจจัยสนับสนุนการเรียนการสอน (= 4.136) ด้านการจัดการเรียนการสอน (= 4.054) และด้านหลักสูตร (= 3.909) ตามลำดับ

VII.III ผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 ประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกันส่งผลต่อความคาดหวังต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นที่แตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า เพศ คณะ และชั้นปีที่แตกต่างกัน ส่งผลต่อระดับความคาดหวัง ของนักศึกษาต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นในทุกด้านไม่แตกต่างกัน ในขณะที่ประสบการณ์ในการเรียนภาษาญี่ปุ่นที่แตกต่างกันส่งผลต่อความคาดหวังของนักศึกษาแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 ประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกันส่งผลต่อความคาดหวังต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นที่แตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า เพศ คณะ และชั้นปีส่งผลต่อระดับการรับรู้ ของนักศึกษาต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นไม่แตกต่างกัน ในขณะที่เหตุผลในการเข้าศึกษาต่อและประสบการณ์ในการเรียนภาษาญี่ปุ่นที่แตกต่างกันส่งผลต่อการรับรู้ของนักศึกษาแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3 ความคาดหวังและการรับรู้ของนักศึกษาที่มีต่อหลักสูตรภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน

ตารางที่ 1. การแสดงผลทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความคาดหวังและการรับรู้ของนักศึกษาศาสนาเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นหมวดศึกษาทั่วไป

หัวข้อเปรียบเทียบ	$\bar{X}$	S.D.	n	t	Sig.
ความคาดหวังต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นด้านหลักสูตร	4.13	0.732	339	6.65	0.001**
การรับรู้ต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นด้านหลักสูตร	3.91	0.798	339		
ความคาดหวังต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นด้านการจัดการเรียนการสอน	4.22	0.731	339	5.24	0.001**
การรับรู้ต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นด้านการจัดการเรียนการสอน	4.05	0.780	339		
ความคาดหวังต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นด้านประเมินผลการสอน	4.26	0.726	339	3.53	0.001*
การรับรู้ต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นด้านประเมินผลการสอน	4.16	0.751	339		
ความคาดหวังต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นด้านปัจจัยสนับสนุนการเรียนการสอน	4.24	0.722	339	3.68	0.001**
การรับรู้ต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นด้านปัจจัยสนับสนุนการเรียนการสอน	4.14	0.721	339		
ความคาดหวังต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นด้านผู้สอน	4.47	0.672	339	3.60	0.001**
การรับรู้ต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นด้านผู้สอน	4.37	0.732	339		

จากตารางที่ 1 พบว่าความคาดหวังและการรับรู้ของนักศึกษาต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นทั้งด้านหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการประเมินผลการสอน ด้านปัจจัยสนับสนุนการเรียนการสอนและด้านผู้สอนแตกต่างกัน

VIII. สรุปและอภิปรายผล

ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีระดับความคาดหวังต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นรายวิชา JPN โดยรวมอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย = 4.26) โดยด้านผู้สอนมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด (= 4.47) สะท้อนให้เห็นว่านักศึกษาให้ความสำคัญกับความรู้ ความสามารถ และวิธีการถ่ายทอดของผู้สอนเป็นอย่างมาก รองลงมาคือด้านการประเมินผลการสอน (= 4.26) ซึ่งแสดงว่านักศึกษาคาดหวังความชัดเจนและความยุติธรรมในการประเมินผล ในด้านปัจจัยสนับสนุนการเรียนการสอน (= 4.23) และด้านการจัดการเรียนการสอน (= 4.22) อยู่ในระดับสูงเช่นกัน แสดงให้เห็นว่านักศึกษาคาดหวังสื่อ เทคโนโลยี และรูปแบบการเรียนการสอนที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ขณะที่ด้านหลักสูตรมีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (= 4.13) แม้ยังอยู่ในระดับสูง แต่สะท้อนว่ายังมีประเด็นที่นักศึกษาต้องการพัฒนาเพิ่มเติม โดยเฉพาะด้านการเตรียมความพร้อมเพื่อการสอบวัดระดับภาษาญี่ปุ่น (JLPT) ในส่วนของระดับการรับรู้ พบว่าโดยรวมอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย = 4.12) โดยด้านผู้สอนยังคงมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด (= 4.37) แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนการสอนสามารถตอบสนองความคาดหวังในด้านผู้สอนได้ค่อนข้างดี รองลงมาคือด้านการประเมินผลการสอน (= 4.16) และด้านปัจจัยสนับสนุนการเรียนการสอน (= 4.14) อย่างไรก็ตาม เมื่อเปรียบเทียบระหว่างความคาดหวังและการรับรู้พบว่า ความคาดหวังมีค่าสูงกว่าการรับรู้ในทุกด้าน โดยเฉพาะด้านหลักสูตรและด้านการจัดการเรียนการสอน ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึง ช่องว่างระหว่างสิ่งที่นักศึกษาคาดหวังกับสิ่งที่ได้รับจริง

เพศ คณะ และชั้นปีที่แตกต่างกันไม่ส่งผลต่อความคาดหวังและการรับรู้ อาจเนื่องมาจากนักศึกษาทุกกลุ่มได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ภายใต้หลักสูตร รูปแบบการสอน และสภาพแวดล้อมทางการศึกษาที่คล้ายคลึงกัน รวมถึงมีเป้าหมายในการเรียนภาษาญี่ปุ่นที่ใกล้เคียงกัน ส่งผลให้ระดับความคาดหวังและการรับรู้มีแนวโน้มไปในทิศทางเดียวกัน

ประสบการณ์ในการเรียนภาษาญี่ปุ่นที่แตกต่างกันส่งผลต่อระดับความคาดหวังของนักศึกษา ซึ่งสามารถอธิบายได้ตามแนวคิดของ Vroom (1964) ที่ระบุว่า ความคาดหวังเกิดจากการรับรู้ความสัมพันธ์ระหว่างความพยายาม ผลลัพธ์ และคุณค่าของผลลัพธ์ โดยนักศึกษาที่มีประสบการณ์เรียนภาษาญี่ปุ่นมาก่อนย่อมมีการประเมินและมาตรฐานที่ชัดเจน ทำให้มีระดับความคาดหวังสูงกว่านักศึกษาที่ไม่มีพื้นฐาน สอดคล้องกับแนวคิดของ Rotter ที่กล่าวว่าความคาดหวังเกิดจากประสบการณ์เดิม (Specific Expectancies)

เหตุผลในการศึกษาต่อและประสบการณ์ในการเรียนภาษาญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับการรับรู้ที่แตกต่างกัน โดยนักศึกษาที่มีแรงจูงใจภายใน เช่น สนใจภาษาญี่ปุ่นหรือมีเป้าหมายในการทำงานกับบริษัทญี่ปุ่น มีการรับรู้ต่อคุณภาพการเรียนการสอนในระดับสูงกว่านักศึกษาที่ได้รับอิทธิพลจากปัจจัยภายนอก ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดด้านการรับรู้ที่อธิบายว่า การรับรู้ขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิม แรงจูงใจ และทัศนคติของบุคคล

ในส่วนของผลการเปรียบเทียบความคาดหวังและการรับรู้พบว่า ทั้งสองมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยความคาดหวังสูงกว่าการรับรู้ในทุกด้าน สะท้อนให้เห็นว่าการจัดการเรียนการสอนแม้จะอยู่ในระดับดี แต่ยังไม่สามารถตอบสนองความคาดหวังของนักศึกษาได้อย่างสมบูรณ์ โดยเฉพาะด้านหลักสูตรและด้านการจัดการเรียนการสอนผลดังกล่าวสามารถอธิบายได้ตามทฤษฎีความคาดหวังของ Vroom (1964) ซึ่งระบุว่า หากผลลัพธ์ที่ได้รับจริงต่ำกว่าความคาดหวัง จะทำให้เกิดช่องว่างระหว่างความคาดหวังกับประสบการณ์จริง ขณะเดียวกันในมุมมองของทฤษฎีการรับรู้ การที่นักศึกษามีประสบการณ์จริงที่ยังไม่ตรงกับกรอบความคาดหวังเดิม ย่อมส่งผลให้ระดับการรับรู้ต่ำกว่าความคาดหวัง นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับแนวคิด “Expectation-Perception Gap” ที่พบได้บ่อยในการศึกษาด้านคุณภาพการศึกษา ซึ่งชี้ให้เห็นว่าผู้เรียนมักมีความคาดหวังสูงกว่าประสบการณ์ที่ได้รับจริง แม้ว่าระดับการรับรู้จะอยู่ในระดับสูงก็ตาม ดังนั้น ผลการศึกษานี้สะท้อนให้เห็นว่า แม้ว่ารายวิชาภาษาญี่ปุ่น JPN จะสามารถตอบสนองความต้องการของนักศึกษาได้ในระดับดี แต่ยังคงมีความจำเป็นต้องพัฒนาเพิ่มเติมในด้านหลักสูตร การออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอน และการเชื่อมโยงเนื้อหากับการใช้งานจริง เพื่อให้ระดับการรับรู้ของนักศึกษาสอดคล้องกับความคาดหวังมากยิ่งขึ้น และนำไปสู่การยกระดับคุณภาพการเรียนรู้อย่างยั่งยืน

นักศึกษามีความคาดหวังและการรับรู้ต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นหมวดศึกษาทั่วไป อยู่ในระดับสูง แต่ยังมีช่องว่างระหว่างความคาดหวังกับการรับรู้ในบางด้าน โดยเฉพาะด้านหลักสูตร จึงมีข้อเสนอแนะเพื่อพัฒนาการจัดการเรียนการสอน ดังต่อไปนี้

1. จากผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยประสบการณ์ในการเรียนส่งผลต่อความคาดหวังและการรับรู้ต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นหมวดศึกษา

ทั่วไปแตกต่างกัน ดังนั้น คณะและสถาบันควรให้ความสำคัญกับการออกแบบการจัดการเรียนการสอนที่คำนึงถึงความหลากหลายของผู้เรียนมากกว่าการกำหนดรูปแบบการเรียนการสอนแบบเดียวสำหรับนักศึกษาทุกกลุ่ม เช่น การจัดกลุ่มเรียนตามระดับพื้นฐานความสามารถทางภาษาญี่ปุ่น หรือการจัดกิจกรรมเสริมสำหรับนักศึกษาที่ไม่มีพื้นฐานมาก่อน เพื่อเพิ่มความมั่นใจในการเรียน ขณะเดียวกันควรมีเนื้อหาเพิ่มเติมหรือกิจกรรมเชิงลึกสำหรับนักศึกษาที่มีพื้นฐานอยู่แล้ว เพื่อรักษาแรงจูงใจในการเรียน นอกจากนี้ ควรมีการแนะแนวด้านเส้นทางอาชีพที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพญี่ปุ่น หรือการเตรียมความพร้อมสอบ JLPT เพื่อให้ความคาดหวังของนักศึกษาได้รับการตอบสนองอย่างเหมาะสม

2. จากผลการศึกษาพบว่า ความคาดหวังและการรับรู้ต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น คณะควรกำหนดนโยบายในการสำรวจความคาดหวังของนักศึกษา ตั้งแต่ก่อนเปิดภาคการศึกษา หรือในช่วงต้นภาคเรียน เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการวางแผนและปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนมากยิ่งขึ้น และลดช่องว่างระหว่างความคาดหวังกับประสบการณ์ที่ได้รับจริง ขณะเดียวกันควรให้ความสำคัญกับการสื่อสารข้อมูลรายวิชาอย่างชัดเจน เช่น โครงสร้างหลักสูตร วิธีการประเมินผล และเป้าหมายการเรียนรู้ เพื่อให้นักศึกษาเข้าใจทิศทางของรายวิชาและสามารถปรับความคาดหวังของตนให้สอดคล้องกับบริบทของการเรียน นอกจากนี้ ควรส่งเสริมการพัฒนาศักยภาพอาจารย์ผู้สอนด้านเทคนิคการสอนภาษาญี่ปุ่น การใช้เทคโนโลยี และการออกแบบกิจกรรมที่เน้นการสื่อสารในสถานการณ์จริง เพื่อยกระดับการรับรู้เชิงบวกของนักศึกษา และสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีคุณภาพอย่างยั่งยืน

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณครอบครัว มิตรสหาย คณาจารย์ หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งรศ. รัชสรรค์ เลิศในสัตย์ อาจารย์ที่ปรึกษาที่ได้กรุณาเสียสละเวลาในการให้คำแนะนำปรึกษาตลอดจนติดตามการทำวิจัย พร้อมทั้งให้คำแนะนำ รวมถึงขอเสนอแนะต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัยในครั้งนี้ รวมถึงขอขอบคุณนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นทุกท่านในการตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการเก็บข้อมูลของงานวิจัยครั้งนี้ ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่บัณฑิตวิทยาลัยและเจ้าหน้าที่คณะบริหารธุรกิจทุกท่านที่ช่วยอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับขั้นตอนในการดำเนินการทำสารนิพนธ์ให้แก่ผู้วิจัย สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณคณาจารย์คณะสื่อสารสากล รวมถึงครูบาอาจารย์ มิตรสหาย MBJ รหัส 24 และผู้มีพระคุณทุกท่านที่ให้ความเมตตา และการสนับสนุนที่ดีตลอดมา จนบทความวิจัยฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์

บรรณานุกรม

กรรณก หาญมนตรี, สาธินี ศิริวัฒน์, นริฏา พักแก้ว, นิรารณ แสนโพธิ์, รพีพรรณ ยงยอด, และไกรวิชญ์ เรืองฤทธา. (2568). การศึกษาความคาดหวังของผู้ปกครองและความพึงพอใจของนิสิตปัจจุบันในหลักสูตรวิทยาศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาอนามัยสิ่งแวดล้อม มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสกลนคร. Mahidol R2R e-Journal, 12(3), 162–175.

เจตพงศ์ ดวงสงค์. (2553). ทฤษฎีความคาดหวัง (Expectancy Theory). วิทยาลัยบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้.

ปานเสก อาทรระสุข. (2567). ความต้องการและความคาดหวังของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพาระดับปริญญาตรี วิทยาเขตบางแสน ที่มีต่อการตัดสินใจเลือกเรียนรายวิชาเลือกเสรีภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร. วารสารวิชาการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา, 32(2), 31–46.

พิมพ์ปวีณ์ สุวรรณโณ และพิชญ์สินี ไสยสิทธิ์. (2567). ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจกับผลลัพธ์การเรียนรู้ของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา.

สุรีย์ กาญจนวงศ์. (2549). จิตวิทยาทั่วไป. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น. (ม.ป.ป.). ประวัติสถาบัน. สืบค้นเมื่อ ธันวาคม 2567, จาก <https://www.tni.ac.th/home/history>

อรดา เกรียงสินยศ. (2566). ความคาดหวังและการรับรู้ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะวิศวกรรมศาสตร์ที่มีต่อการจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือและมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี. วารสารวิชาการการจัดการ ภาครัฐและเอกชน, 5(2), 44–59.

Fukushima, Y. (2025). Student expectations and motivation in learning Japanese among non-major Thai learners: A case study of an introductory Japanese course. Journal of Studies in the Field of Humanities, 32(2), 221–243.

Rotter, J. B. (1966). Generalized expectancies for internal versus external control of reinforcement. Psychological Monographs: General and Applied, 80(1), 1–28.

Tomlinson, A., Simpson, A., & Killingback, C. (2023). Student expectations of teaching and learning when starting university: A systematic review. Journal of Further and Higher Education, 47(8), 1019–1034.